

JAK JSEM STOPOVAL LETADLO

Stanislav Gálik

Bizbooks

Jak jsem stopoval letadlo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Stanislav Gálik
Jak jsem stopoval letadlo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JAK JSEM STOPOVAL LETADLO

Stanislav
Gálík

BizBooks
Brno 2016

Věnování

Bráchovi.

Protože je boží.

„Chci poznat pravdu. To je moje jediné a největší přání.“

Tato slova jsem vyslovil, když jsem se sám sebe ptal, co chci v životě ze všeho nejvíc. Kdybych tehdy ale věděl, co mě opravdu čeká, asi bych si přál spíše nekonečné štěstí nebo nirvánu. Ale ne – já jsem si musel přát PRAVDU.

Vždy jsem věřil v to, že přání se plní. Pořád v to věřím, protože vidím, že tomu tak je. Nicméně v příští formulaci budu pravděpodobně opatrnější. Přál jsem si totiž pouze pravdu. Nepřál jsem si štěstí. Nepřál jsem si ani lásku. Dokonce jsem si nepřál ani úspěch, peníze nebo slávu...

A tak si osud řekl, že mi nadělí pouze a jediné tu pravdu.

Od toho vysloveného přání uběhly dva roky. Dva sakra těžké roky.

Jestli jsem za ně vděčný?

Asi jako kuřák za infarkt myokardu.

Jsem vděčný za ty lekce. Nejsem vděčný za jejich podobu.

Věřím, že pokud mě chtěl vesmír něčemu naučit, mohl zvolit i méně bolestivý způsob.

Když jsem kvůli špatné investici přišel o většinu peněz, ještě jsem to zvládal s přehledem.

Když jsem čelil tomu, že mi ten rok nevychází žádný velký projekt, který jsem rozjel, to už jsem byl trochu mrzutý. Optimista ve mně se ale nezapřel. Nicméně že moje dvouleté manželství bylo totálně dysfunkční, to už jsem snášel hůř.

Takže hezky od začátku...

Léto, 2015

Mám devětadvacet let, atletickou postavu necvičícího atleta, vlasy upravené kvalitním gelem a zuby vybělené zubní pastou, jejíž třpytící se obal stál jistě

víc než ta pasta uvnitř. Bydlím v dokonale sterilním bytě, ve kterém trávím minimum času. Uklízečka ho uklízí častěji, než já využívám. Jezdím vozem bez střechy s koňskou silou pěti průměrných automobilů a se spotřebou autobusu. Nevařím. Stravuji se v restauracích. Můj čas je moc drahocenný na to, abych ho trávil v kuchyni.

Z pohledu běžného čtenáře záviděníhodná situace. Lidé mě považují za úspěšného.

Zřejmě proto, že se usmívám, voním a mám hezké věci. Taky o mně psali v časopisu.

Jo, a taky píšu hezké, pozitivní a hluboké statusy na Facebook. Lidé je lajkují. To všechno znamená jediné: můj život musí být úžasný!

Poslední rok byl pro mě peklem.

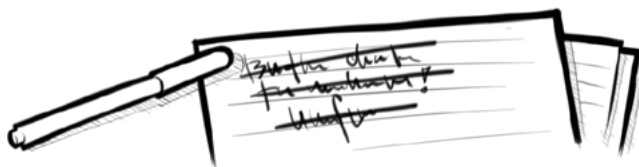
Na špatných investicích jsem prodělal asi osmdesát procent všech peněz, které jsem za posledních pět let vydělal.

Stalo se.

Věřil jsem nesprávným lidem. Dělal jsem nedostatečný průzkum. Z projektu jsem odešel pozdě.

Nevadí.

Vydělal jsem je jednou, vydělám je i podruhé. Jeden prohraný zápas ještě neznamená prohranou celou ligu.

Za poslední rok jsem vložil většinu svého úsilí do nastartování několika projektů.

Makali jsme na vytvoření vzdělávací aplikace pro děti z rozvojových zemí. Nádherná věc. Miloval jsem ten projekt. Po dvou měsících intenzivní práce

jsme ho ale zastavili. Příliš komplikací po technologické stránce, nedostatek softwarových vývojářů, podhodnocené náklady v plánovací fázi.

Nic. Stopli jsme to.

Další projekt se pokoušel o propojení prestižních amerických vysokých škol s českými studenty. Také nádherná záležitost. Když jsem domluvil partnerství s Harvardem, bouchal jsem šampaňské.

Bouchal jsem brzo. Pomalá komunikace, administrativní zátěž a malá podpora ze strany investorů mi brala vítr z plachet.

Táhlo se to. A to já nerad.

Poslední projekt měl přinést revoluci do bankovníctví. Aplikace pro mobilní telefony a tablety mohla změnit způsob, jak banka se zákazníky komunikuje a co pro ně dělá. Všechno vymyšleno, navrženo. Stačilo získat první objednávku. Bušili jsme do toho skoro rok. Banky nám tleskaly. Líbilo se jim to. Ovšem chybělo to nejpodstatnější. Podepsaná objednávka.

Nevadí.

To je byznys. Chce to trpělivost. Úspěch je potřeba si zasloužit. O to je pak sladší. Moje odhodlání bylo silnější než nepřízeň okolností a já bojoval každý den.

Nejtěžší ránu jsem ale dostal ze strany, kde jsem ji čekal nejméně.

Když se mě kdysi jeden člověk ptal, jestli si myslím, že jsem dobrý manžel, bez zaváhání jsem odpověděl, že ano.

Mýlil jsem se.

Proč mě nikdo nenaučil
jak být dobrý manžel?

Devět let spolu. Každá událost v mých vzpomínkách byla spojená s Míšou. Celý dospělý život jsme prožili ruku v ruce. Sdíleli jsme absolutně všechno.

Byli jsme skvělý pár.

Co se pokazilo?

Vysvětlím.

Seděl jsem u bazénu pětihvězdičkového hotelu v Puerto Vallarta. Mexické město na pobřeží Pacifiku hostilo konferenci osobního rozvoje, kam se vždy sjedou ti nejzajímavější řečníci z celého světa. Projížděl jsem zrovna fotky na Instagramu a popíjel nealkoholické mojito, když jsem si všiml, že k bazénu přišel Anil Gupta, blízký přítel a kouč Richarda Bransona.

Anil byl jedním z řečníků, kteří ve mně zanechali hluboký dojem. Jeho řeč rozplakala několik diváků. Mluvil skvěle o vztazích, o lásce, o manželství.

Vstal jsem z lehátka a okamžitě jsem vyrazil využít příležitost a požádat ho o radu.

Jedna otázka mi vrtala hlavou od momentu, co jsem viděl jeho přednášku. V rychlosti jsem shrnul svůj život do několika vět a vysvětlil, proč mám pocit, že moje manželství se nachází v jakési slepé uličce.

„Neumím si s tím poradit,“ říkám Anilovi.

„To je snadné. Jsi sobecký,“ odpověděl.

S překvapeným výrazem na tváři jsem několik vteřin mlčel.

„Ehm... to si nemyslím.“

„Ale jo, jsi sobecký,“ odvětil opět s absolutním klidem.

„Nerozumím, co tím myslíš,“ byl jsem značně zmatený.

„Proč děláš to všechno, co děláš?“ zeptal se mě.

„Záleží mi na lidech. Chci vytvořit co nejvíce dobra. Je tolik věcí, které lze vylepšit. Je tolik lidí, kterým můžeme pomoci.“

„Vidíš. A kde je tvoje manželka?“

Zamyslel jsem se a skoro bezprostředně odpověděl: „Ona mě v tom podporuje. Souhlasí se mnou.“

„A v čem se tedy rozcházíte?“

„Skoro spolu netrávíme čas. Baví nás rozdílné věci. Moje žena chodí hrozně ráda tančit. Já tanec nesnáším. Poslední měsíce chodí tančit skoro každý večer. Když přijdu z práce domů, je pryč. Většinou už spím, když se vrací.“

„Proč nechodíš tančit s ní?“

„Vždyť říkám, že mě to nebaví.“

„Ale já ti neříkám, abys tančil kvůli sobě. Tanči kvůli ní.“

Zamyslel jsem se. Anil pokračoval: „Dělej věci, které udělají šťastnou ji. Když uvidíš, jak je šťastná, budeš šťastný i ty.“

Poslouchal jsem a snažil se pochopit, jak to Anil myslí.

„Tvůj problém je, že na to koukáš skrze své zájmy. Chceš dělat věci, které baví tebe. Šťěstí tvé ženy není pro tebe na prvním místě. Proto vám to nefunguje.“

Už jsem dostával celkem sodu. Trochu jsem zápasil s tím, co mi říkal. Nesouhlasil jsem. Vždy jsem se domníval, že bych pro Míšu udělal první poslední.

„Pokud chceš, aby váš vztah fungoval, udělej ze své manželky svou absolutní prioritu.“

Oponoval jsem: „Míša je pro mě na prvním místě! Ale nechceme své životy podřizovat jeden druhému. Chceme být každý sám sebou. Nemyslím si, že je dobré se kvůli partnerovi omezovat.“

„Ale ty se nemáš omezovat, protože musíš. Ty by ses měl omezovat, protože chceš. Protože vidíš, jak šťastným toho druhého děláš.“

„Ale ona nebude šťastná, bude-li vědět, že to pro mě není příjemné. Ona ví, že mě to ve skutečnosti nebaví.“

„Vidíš. Tobě to je nepříjemné. Tebe to nebaví. Je to pořád jenom o tobě. Kdyby to bylo o ní, tak tě to baví, protože ji vidíš šťastnou.“

Tato věta se ve mně ozývá doteď... Kdyby to bylo o ní, tak tě to baví, protože ji vidíš šťastnou.

*„Ale ty se nemáš omezovat protože musíš.
Ty by jsi se měl omezovat protože chceš.
Protože vidíš, jak šťastného toho druhého děláš.“*

Na rozhovor s Anilem Guptou nikdy nezapomenu.
Zaprvé proto, že jsem na jeho základě své chování vůbec nezměnil.
Zadruhé proto, že jsem jeho slova pochopil, až když už bylo pozdě.

Návrat z konference neznamenal žádnou změnu v mém chování. Pořád jsme se s Míšou měli rádi, ale když už naše soužití více připomínalo spolubydlící než manžele, tušili jsme, že je zle.

Oba jsme věděli, že takhle to ani jeden z nás nechce. Každý z nás měl o budoucnosti jinou představu.

Na tom to padlo.

Padlo to na tom, že jsme si oba uvědomovali, co od života chceme.

Každý jsme bohužel chtěli něco jiného.

Naše přání se neshodovala.

Po mnoha rozhovorech jsme se dohodli na rozchodu.

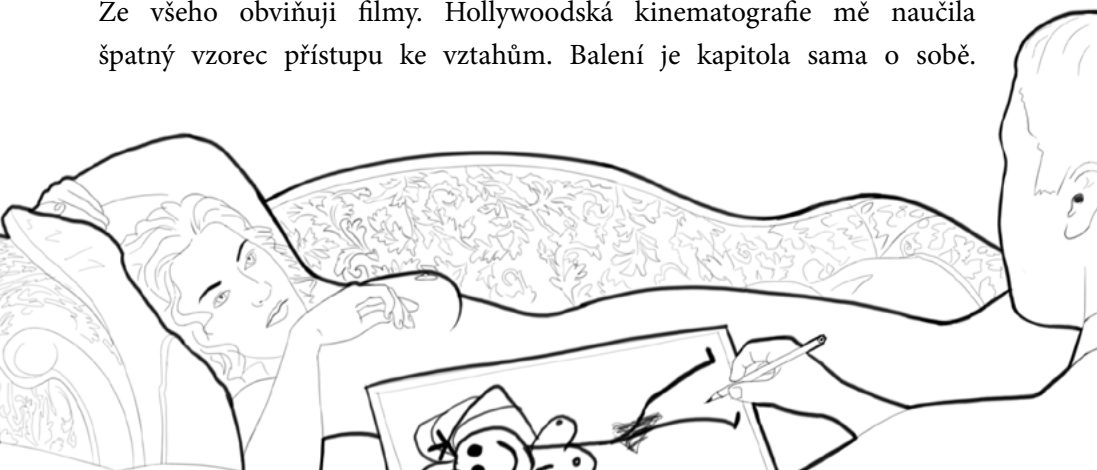
Teď vím, co se mi snažil Anil říct. Já jsem pořád přemýšlel pouze nad tím, co ze vztahu oba můžeme získat, ale ani na chvíli jsem se nezamyslel, co do toho vztahu můžeme dát.

Já jsem tak nějak doufal, že úroda na poli poroste i bez zalévání.

Nerostla.

Mylně jsem se domníval, že vztah je něco magického, co funguje i samo o sobě. Prostě se dvě duše najdou a ono to funguje samo.

Ze všeho obviňuji filmy. Hollywoodská kinematografie mě naučila špatný vzorec přístupu ke vztahům. Balení je kapitola sama o sobě.

Titanic mi ukazuje, že mám učit holky plivat a malovat je, když jsou nahé. Zkusil jsem obojí. Moje kresby nenadchly. Škoda. Pokus o tahání hlenu skoro až z paty většine žen také neimponuje. Závěr je jasný. Titanic není dobrý učitel inženýrství, kormidelnictví ani balení.

Sám doma s roztomilým Kevinem mě taky každé Vánoce učí, že zapomenout dítě je vzrušující dobrodružství, které stmelí celou rodinu.

Já jsem jednou zapomněl tašku s Míšinou nabíječkou k notebooku. To, co se dělo, byl spíš námět na antické krvavé drama než na rodinnou komedii.

Rozchody bolí. Bez ohledu na to, jak chcete být láskyplní a přát druhému štěstí, pořád je rozchod ránou na duši, která se musí zahojit.

Hojení trvá.

Tak rád bych ho uspěchal.

Nedařilo se.

Když si zlomíš nohu, také to hojení bolí. Srdce se nezahojí o nic rychleji.

Všechno špatně

Uběhlo devět měsíců od našeho definitivního rozchodu. Pořád jsem cítil, že nejsem v pořádku. Nikoho jsem k sobě nechtěl pustit. Měl jsem pocit, že už nikdy stejně milovat nebudu.

Jákýkoli projev lásky směřovaný ke mně jsem nebyl schopen přijmout. Srdce jsem měl zavřené. Nic se nedostalo dovnitř. Nic se nedostalo ven.

Za těch několik měsíců jsem potkal pár žen. Některé jsem viděl vícrát a choval naději, že mé zkamenělé srdce proberou k životu. Jiné byly katastrofou již v okamžiku, kdy otevřely pusou.

Každá tato zkušenost mě pouze utvrzovala v tom, že lepší ženu, než jsem měl, už nenajdu.

Byl jsem smutný.

Drželo mě to dlouho.

„To už takový zůstanu napořád?“ ptal jsem se sám sebe.

Bál jsem se, že ano.

Pouze několik myšlenek mi dodávalo optimismus. Překvapivě ta nejsilnější spočívala v tom, že jsem se dověděl, že snad všichni velikáni, k nimž jsem kdy vzhlížel, se rozvedli také. Richard Branson, Elon Musk, Carl Gustav Jung, Albert Einstein... Všichni rozvedení.

Richard Branson ✓
Elon Musk ✓
Carl Gustav Jung ✓
Albert Einstein ✓

Richard Branson se rozvedl, když mu bylo 29 let. Svoji druhou ženu, Joan, si vzal o deset let později a jsou svoji již přes 26 let. Stejně tak Elon Musk. Rozvedený ve věku 37. Do druhého manželství vstoupil dva roky nato. Albert Einstein. Rozvedený. Carl Gustav Jung. Rozvedený.

Navíc to vypadá, že kontext se nám značně shodoval. Na prahu dospělosti opojeni láskou a připraveni dobít svět... a stačilo pár let, aby dvě původně zamilované duše žily každá v jiném světě.

Jednoduše, člověk se mění. Je snadné vztah udržovat, pokud se lidé mění stejným tempem a stejným směrem. Mnohdy se ale lidé vyvíjejí rozdílně. Výsledkem je, že se ocitnou na místě, kde už si více berou, než dávají.

Je to špatně?

Není.

Životní cesta každého jednoho z nás je nevyzpytatelná. Navíc současný svět, ve kterém žijeme, nám vytváří obrovský prostor pro rozvoj. Důsledkem je to, že se zamilovaný pár do slova a do písmene rozejde. Jejich cesty se rozejdou. Mnohdy pomalu a nepozorovaně.

Najednou každý stojí na své vlastní cestě a rozhlíží se, kdepak je ta partnerova.

Osamocení, často i ztraceni. Nezbyvá nic jiného než situaci přijmout a jít dál.

Nemusíme jít dál hned. Není špatné si na chvíli sednout a propuknout v pláč. Ten k tomu patří.

Je dobré cítit, že ve vás pořád něco hoří a že jste člověkem.

Plačte, kolik potřebujete.

Když ucítíte, že pláč už nepomáhá, utřete slzu, postavte se a vyrazte dál. Je to vaše cesta. A dokonce i to, co vypadá jako konec, je pouze začátek něčeho nového. A že to vypadá jako začátek něčeho horšího než toho, co bylo předtím? Nevěšte hlavu. Tak prostě ty nové kapitoly začínají. Nebojte se a kráčejte dál. Hojení probíhá a nový příběh začíná. Nikdo z nás nemá tušení, co nabídne další strana našeho životního příběhu...

Já vím, bolest přetrvává bez ohledu na dobře míněné rady všech.

Dobrá zpráva je, že řešení existuje.

Řešením je přijmout to. Přijmout tu situaci, ty pocity, ten stav bolesti...

Jsme to my, kdo se v té situaci nachází. Jsou to naše pocity. Je to naše bolest. Utíkat před tím... to nepomůže. To, že ránu nevidím, neznamená, že tam není. Útěk odkládá bolest pouze do nevědomí. V tom případě je otázkou času, kdy začne prosakovat a dělat opět neplechu. Chceme-li znovu prožívat skutečné štěstí a nebát se být sami sebou, přijetí je tou cestou.

Je to jako mít velkou jizvu na tváři.

Můžu ji zakrývat. Můžu se za ni stydět. Můžu se zlobit na celý svět, že jsem se zranil a mám ji tam.

Nebo se na ni můžu s láskou podívat a přijmout to, že je moje a že jsem to já.
Přijetí osvobozuje.

To se hodně lehce řekne a hodně těžce provede.
Sám jsem si tato moudrá slova opakoval celé ty měsíce.
Nepomáhala.

Jsou teda pravdivá? Je to řešení? Přijmout to?

Dnes vím, že je. Pro mě to řešení bylo. Před odjezdem jsem o tom ale silně pochyboval.

Září 2015

„Stando, jsi spokojený?“ ptám se sám sebe.

„Nejsem. Trápím se,“ odpovídám si.

„Kdybys teď mohl dělat absolutně cokoli – co by to bylo?“

„Chtěl bych cestovat.“

„Opravdu? To je to, co bys teď chtěl ze všeho nejvíc?“

„Ano. Líbilo by se mi cestovat. Chtěl bych vypadnout. Chtěl bych vidět nová místa, potkat zajímavé lidi.“

„A co ti v tom brání?“ pokračuji ve vnitřním dialogu.

„Jen tak cestovat se mi nechce. Nepotřebuji dovolenou. Chci něco jiného. Něco zajímavého!
Například stopem kolem světa!“

„Stopem kolem světa?“

„Přesně! To by mě bavilo. To je dobrodružství na celý život.“

Otevřel jsem notebook a zadal do Googlu „stopem kolem světa“. Hned jsem viděl, že nejsem první, koho to napadlo. Proklikal jsem několik webů, blogů a facebookových profilů.

„Tohle ale nejsem já,“ říkal jsem si a prohlížel další fotografie cestovatelů, kteří kolem světa stopují. Jeden má dredy. Další vypadá jako bezdomovec.

S tím, co jsem viděl, jsem se vůbec neztotožnil. S batohem jsem cestoval na vysoké škole. Teď už mám rád svůj komfort. Rád spím ve voňavé posteli. Nechci se na nikoho tlačit v autobusu. Jízda v dalla-dalla v tanzanském Dar es Salaamu před několika lety mi stačila. Dnes preferuji auta a letadla. Také nemám žádné džíny na cestování. Mám pouze obleky a košile.

„Mně by se líbilo cestovat stopem. Ale chtěl bych stopovat pouze hezká auta, letadla a jachty. Jo, jo. To by se mi líbilo,“ usmál jsem se nad svým nápadem.

Přemýšlel jsem dál...

Proč ne? Šlo by to? Jak to provést, abych stopoval pouze hezké dopravní prostředky?

Bohatý člověk zná bohaté lidi. Kamarádi se spolu.

Co kdybych nestopoval s palcem u cesty, ale vždy bych požádal člověka, u něž jsem, aby mě propojil s někým dalším?

Myšlenky najednou začaly dávat smysl. Celý plán se přede mnou začínal rýsovat.

Stačí stopnout jednoho bohatého člověka. Ten mě propojí s dalším bohatým člověkem. A ten s dalším a ten s dalším. Nebudu to já, kdo bude udávat směr, ale oni. Ať mě svezou kamkoli. Hlavně ať je to za někým, kdo mě posune dál. Nemám směr. Cesta je mým cílem.

Myšlenky pokračovaly...

Když už mě někdo svez, proč by mě nemohl i ubytovat? Bohatí lidé mají velké domy a pokoje pro hosty. Žádné přespávání na gauči nebo ve spacáku na zemi. Hezky nachystaný hostinský pokoj – to by se mi líbilo.

„Geniální!“ nadchl mě můj nápad.

Ptal jsem se sám sebe, co kdyby mně zavolal nějaký z mých bohatších kamarádů a řekl by: „Stando, mám u sebe zrovna hosta. Cestuje kolem světa a potkává pouze bohaté a úspěšné lidi. V pohodě týpek. Slušný, čistý, zajímavý. Cestuje tak, že ho vždy někdo na pár dnů ubytuje a posune dál. Teď je dva dny u mě. Řekl jsem si, že bych ho teď mohl hodit k tobě. Nech si ho u sebe den nebo dva a pak ho pošli dál. Borec je nenáročný. Přizpůsobí se tomu, co vyhovuje tobě...“?

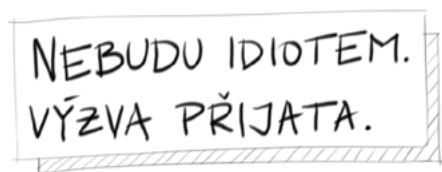
V případě, že by mi někdo takhle zavolal, souhlasil bych. Jsem pro každou randu a pohostit pocestného je hezký projev lidskosti.

Můj tok myšlenek nepřestával proudit...

Takže to, co musím udělat, je pouze ten balvan rozkutálet a pak už to půjde samo. Budu potkávat jednoho bohatého člověka za druhým. Jeden mě spojí s druhým, druhý s třetím a tak dál. Každý mě ubytuje na den, dva nebo i více. Pak mě spojí s některým ze svým kamarádů a hodí mě k němu. Pro hostitele by to neměla být žádná zátěž. Vždyť pořád někam cestují. Stále se s někým potkávají.

A hned jsem se zamyslel i nad tím, co je důležité pro to, aby to fungovalo. Bohatí si nebudou předávat jen tak kohokoli. Baťůžkář s dredy neuspěje. Tady zabodují moje košile s monogramem, kravaty a saka na míru. To určitě omezí jejich obavu ubytovat mě.

Jak ale redukovat jejich obavu propojit mě s někým dalším?

Nemůžu být idiot.

Pravda. Pokud je bude čas strávený se mnou bavit a uvidí, že i já jsem pro ně přínosem, rádi mě odkážou na svoje známé.

Dobře. Nebudu idiot. Výzva přijata. Budu skvělým konverzačním partnerem a každá chvíle strávená se mnou bude pro hostitele obohacením.

Celý nápad se mi líbil. Dávalo to smysl. Představa takového dobrodružství mi dělala radost.

Záhy se nicméně dostavily pochybnosti.

To budu jen tak bezcílně putovat? Co je cílem? Není to jenom únik před starostmi, které mám doma?

Proud myšlenek se opět nastartoval...

Nejde mi jen o bezcílné putování. To, co mě čeká, je přece nepopsatelné bohatství. Potkám zajímavé lidi. Budu mít nepředstavitelné zážitky. Procestuji kus světa v podstatě zadarmo.

„No to jo,“ říkal jsem sám sobě, „ale chtělo by vytvořit tím něco a využít z té příležitosti maximum!“

Bohatí lidé... zajímaví lidé... po celém světě... hodiny a hodiny strávené po jejich boku... krásná auta... letadla... velké domy... večírky... skvělé jídlo... opalování na pláži...

Jak to jenom využít?

Nic mě nenapadalo...

Usmál jsem se nad svým originálním nápadem a nechal ho být. Není to první ani poslední nápad, který se mojí hlavou přehnal. Takových ještě bude. A navíc, na takovou cestu bych i tak nemohl. Mám tady závazky. Řídím firmu. Učím na univerzitě. Kalendář mám plný povinností na měsíce dopředu.

No jo, možná v příštím životě...

Můj současný život mezitím pokračoval. Ráno vstávačka o půl sedmé. Sprcha, snídaně a už v sedm třicet první porada. Celý den v plném nasazení a večer kolem deváté jsem doma. Nestěžuji si. Baví mě to. Firmu miluji. Mám ty nejúžasnější kolegy a udělal bych pro ně cokoli.

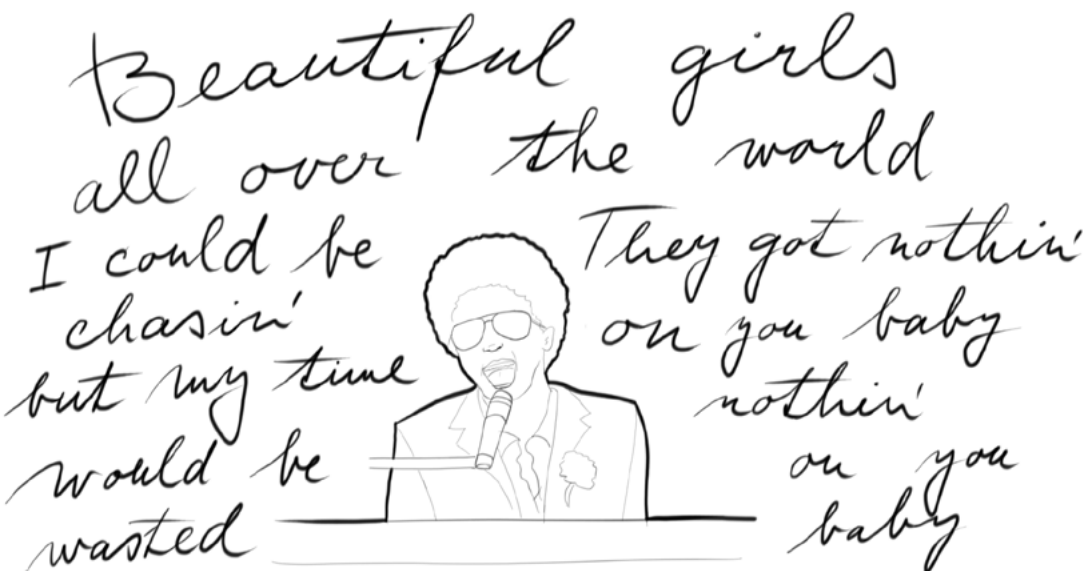
Nejsou to jenom kolegové. Jsou to i moji nejbližší přátelé. Nevyměnil bych je.

Ale i ten nejvíc vzrušující den se začne blížit ke konci. Slunce zapadne. V kancelářích se zhasne a mnohdy zůstane svítit světlo jen v té mojí. Doma mě nikdo nečeká, nemám důvod spěchat. Málokdy odcházím před devátou. Výjimkou jsou večery, kdy jdu na společenské akce a různé firemní večírky – ty jsou i tak pořád jenom jinou formou pracovního nasazení. Druhou výjimku představují večere strávené ve společnosti princezen, které aspirují na nově otevřenou pozici královny.

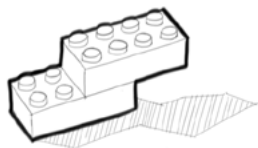
Žádná ale mou představu královny nespĺňuje.

Jak zpívá Bruno Mars: „Beautiful girls, all over the world... I could be chasing but my time would be wasted... They got nothing on you, baby... nothing on you, baby.“

Tenhle havajský zpěvák s výškou závodního žokeje vystihl moje myšlenky doslova. Všechny holky srovnávám s Míšou a žádná ji nedokáže překonat. Ta je moc vysoká. Tamta má velký zadek. Tato zase nemá žádné ambice. Tahle má ambicí naopak moc...

Když to všechno
zapadne do sebe

Byl pátek a já seděl v kavárně na Antala Staška v Praze nad svým rawbioveganským dortem. Chia semínka mi zdobila mezizubní prostory, ale mému bráchovi to určitě nevadilo.

Mám skvělého bratra.

Jelikož chodí po povrchu zemském o pět let déle než já, jeho rady si vždy беру k srdci. Období rivality máme za sebou a teď plníme vzájemnou roli špičkových konzultantů v oborech podnikání, osobního života, manželství, automobilismu a managementu. Jednoduše co je zrovna potřeba.

Už jsem mu i odpustil jeho věčné „Proč se biješ?“ aneb techniku mučení, kterou rozvinul kolem dvanáctého roku svého života a provozoval několik let. Podstatou bylo chytnout moji ruku a praštit mě s ní do tváře. Opakované údery doprovázel dotazem „Proč se biješ?“. Moc jsem neodpovídal, protože moji mentální kapacitu zaměstnávalo rozhodování, jestli si dám v ruku v pěst nebo se profackuji.

Každopádně kombinace frustrace, přijatelné bolesti a smíchu ve mně zanechala hlubokou vzpomínku na dětství s bráchou.

Opět jsem zabořil vidličku do dortu a povídám: „Mám plán B. Víš, až už mě všechno přestane bavit.“

„Povídej,“ odpověděl.

V několika větách jsem vysvětlil svůj nápad netradičního cestování. Pozorně poslouchal a pak pronesl: „To zní zajímavě. Ale není to škoda se jen tak toulat? Neměl jsi větší ambice?“

Měl pravdu. Vždy jsem měl větší ambice.

Už několik let jsem si vždy na první stránku svého diáře napsal: Mým cílem je vytvořit co nejvíce dobra pro co největší počet lidí.

Jestli se mi to dařilo, nebo ne, je vedlejší.

Důležité je, že jsem to vždy vnímal jako ústřední téma svého bytí. Byla to pro mě odpověď na otázku, proč jsem tady, co je smyslem mého života.

Ondrův dotaz v kombinaci s uvědoměním si mého životního poslání reagovaly explozivně jak draslík s vodou na hodině chemie.

Moje cestovatelská idea se rázem propojila se smyslem mého života. Okamžitě jsem Ondrovi začal popisovat, co se mi honilo hlavou: „No jasně! Už vím, jak to propojím! Poslouchej!“

Říkám: „Kdo má skutečnou možnost silně a rychle ovlivňovat svět kolem sebe? Jsou to bohatí lidé! Podnikatelé! Celebrity! Lidé, kteří mají peníze a moc na to, aby kolem sebe tvořili, cokoli si zámánou. Já znám osobně několik lidí, kteří vzali svět do vlastních rukou a začali měnit věci, které se jim nelíbily. Jsou to lidé, kteří využili svého postavení a finančních zdrojů k tomu, aby něco změnili. To jsou přesně lidé, kteří mě zajímají! To jsou lidé, které chci potkávat!“

„Pokračuj dál. Kam tím směřuješ?“ ptal se Ondra.

„Budu stopovat bohaté lidi a zjišťovat, jak se snaží změnit svět k lepšímu! Budu s nimi dělat rozhovory – ne jen tak o ničem, ale přesně půjdu po tomto tématu: jak se bohatí lidé snaží pozitivně ovlivnit svět.“

A pokračoval jsem: „Udělám to jako studii! Použiju metodologii kvalitativních polostrukturovaných rozhovorů a budu se snažit popsat

fenomén filantropie bohatých lidí. Budu postupovat metodou zakotvené teorie a vzorek vytvořím technikou sněhové koule. Představ si, jak užitečný může být vhled do této problematiky!“

Nadšením jsem mával rukama a můj hlas se šířil poloprázdnou kavárnou. „Je tolik neziskových organizací, tolik bojovníků za dobré věci, tolik lidí, kteří zasvěcují svůj život smysluplným a důležitým projektům, které všechny potřebují peníze. Peníze filantropů a boháčů, kteří chtějí pomáhat. Vzdělávání, medicína, výzkum, umění, pomoc lidem v nouzi... Tolik finanční pomoci je potřeba. Představ si, kdybychom pochopili, jak bohatí lidé přemýšlejí! Mohli bychom pak ovlivňovat, kolik ze svého majetku darují! Mohli bychom zvýšit počet donátorů! Neskutečné množství peněz by se mohlo uvolnit do oběhu na pomáhající projekty!“

Srdce mi bušilo a já cítil totální nadšení z toho, jak do sebe všechno zapadalo. Jako kdybych právě zhmotnil všechna svá přání.

Cestování. Check. Poznávání nových a zajímavých lidí. Check. Minimální náklady. Check. Sladění s mým životním posláním. Check. Dobrodružství, na které se nezapomíná. Check. Restart po těch sračkách, co jsem absolvoval. Check.

O inkubaci nápadu

Inkubace, to ti je takový zajímavý fenomén v tvůrčím procesu. Je to období, kdy se zdánlivě s nápadem nic neděje...ale děje. Celá idea zraje, nevědomě se rozvíjí... až najednou nastává moment osvětlení, pochopení, aha zážitek neboli Archimédovo zvolání **“Heuréka!”**.

Když nad něčím přemýšlíme, není potřeba nalézt odpověď okamžitě. V klidu můžeme myšlenku rozpracovat, nechat tak a vrátit se k ní později. Nápad v době inkubace může sám dozrát a my vůbec nemusíme tlačit na pilu.

Rozhovor s bráchou pokračoval. Probrali jsme nápad ze všech stran.

„Tak jo, tak mám alespoň plán B,“ usmál jsem se.

„Proč plán B?“ zeptal se Ondra.

„Tak pořád je prioritou firma!“

„Já si myslím, že tohle je tisíckrát lepší než firma.“ Ondra upil ze svého bylinkového čaje a pokračoval: „Jako promiň, ale s touhle firmou svět nedobydeš. Tohle může být pro tebe nejlepší zážitek v životě. Firmu, kterou teď vedeš, můžeš znovu vybudovat kdykoli. Tahle cesta je ale něco úplně nového. Nevěřím, že někdo někdy něco podobného udělal.“

Ondrova slova měla svou váhu.

Neopouštěl jsem kavárnu s tím, že vyrazím na cestu. Opouštěl jsem ji ale s pocitem nadšení, že někdy můžu něco podobného provést.

To nadšení se mě nepustilo několik nejbližších dnů a výsledkem bylo, že jsem se o nápad podělil asi se sedmi kamarády. Pět z nich patřilo do kategorie „bohatých“, byl jsem proto zvědav, co si o tom myslí.

Mysleli si to, co já.

Že je to super nápad a že bych měl vyrazit.

Damn it! Brouk v hlavě byl zasazen a provrtával se stále hlouběji.

Každý rozhovor jenom víc a víc konkretizoval mou představu.

Plán B se mi opravdu líbil.

Řídím se jedním pravidlem. Když se mi něco honí hlavou, sdílím to s tím, koho se to týká.

V horizontu několika dnů jsem probral s nejbližšími kolegy svoje hříšné myšlenky. Přiznal jsem jim, že jsem firmě nevěrný a že po nocích myslím na plán B.

Chápali mě.

Byli mi oporou.

Podrželi mě.

O validaci nápadu

Nemyslím si, že je nejlepší pouštět se do všeho bezhlavě. Znáte to, takový ten postup - něco mě napadlo a okamžitě to udělám přesně dle svých představ. Je to sice odvážné a dobrodružné, ale mnoho podnikatelů to stálo všechny peníze a mnoho dobrodruhů to stálo život nebo zdraví. Věřím v odvahu a věřím v dobrodružství. Ale také věřím ve validaci nápadu.

Moje validace nápadu proběhla skrze rozhovory s cílovou skupinou a ověření mé domněnky, že bohatí jsou ochotni si pocestného předávat mezi sebou. Zeptal jsem se pěti kamarádů, které za bohaté považuji a doptával se, jak by k dané situaci přistoupil oni. Na základě jejich odpovědí jsem poupravil a konkretizoval svůj plán. O validaci nápadů skvěle mluví Eric Ries v jeho knize The Lean Startup. Chcete-li rozjet podnikání nebo vytvořit revoluční aplikaci bez toho, abyste prodělali kalhoty, určitě po knize šáhněte.

Rozhodnutí už bylo pouze na mně.

Na jedné straně stála možnost dobrodružství, na které nikdy nezapomenu. Na druhé ležel můj současný život. Relativně prediktabilní, pohodlný. Ale plný pochyb z důvodů nedávných nezdarů.

Na obou stranách pomyslného seznamu pro a proti stálo množství důvodů.

Proč vyrazit?

Možnost poznat zajímavé lidi...

... a ptát se jich na věci, které mají smysl.

Zážitek na celý život.

Vidět svět z jiné perspektivy.

Stopování samo o sobě – nikdy nevíš, co tě čeká.

Příležitost udělat zajímavý výzkum a napsat disertační práci.

Možnost lépe poznat sám sebe.

Cestování zdarma.

Proč nevyrazit?

Mám práci, kterou zbožňuji.

Vedu projekt, jímž žijí desítky lidí, a já tady chci být pro ně.

Navíc jsem sliboval nějaké výsledky a hodlám je dodržet.

Učím na univerzitě. Co bude s mojí výukou?

Přislíbil jsem účast na několika konferencích v nejbližším měsíci.

Co sými věci? Dům, auta... Tady mám svůj domov.

A tak dál a tak dál.

Pravdou je, že žádný z těchto důvodů zásadně neovlivnil mé rozhodnutí.

Skutečně klíčovou roli hrála úplně jiná myšlenka...

Věřím, že chceme-li ve svém životě něco změnit, nemůžeme čekat, že se to změní samo.

Věřím v osud a věřím, že všechno vždy dopadne tak, jak má... Ale taky věřím, že my sami jsme strůjcem vlastního štěstí.

Chceš potkat lásku svého života? → NESEĎ
Chceš být neskutečně bohatý? → DOMA
Chceš něco dokázat? → NA ZADKU

Byl bych hloupý, kdybych se domníval, že pokud nechám všechno ve starých kolejích, tak se něco změní. Že mé srdce roztaje. Že během jízdy stejnou trasou do práce mě napadne světoborná myšlenka.

Já chci jít štěstí naproti.

Chci být jako pírkó ve větru a chci, aby mě vesmír zavál, kamkoli mě zavanout má.

Nechci tlačit na pilu. Nechci křečovitě hledat lásku svého života. Nechci nutně najít podnikatelskou příležitost, jíž dobudu svět.

Na to vlastně ani nemám sílu.

Neúspěchy posledního období mě srazily na kolena.

Ale přestože se cítím na dně, pořád mám sílu povyskočit a nechat proud, ať udělá svou práci.

Pokud mě dnešek netěší, jsem to jenom já, kdo může změnit zítřek.

Vím, že chci změnu.

Nechci doufat, že přijde zvenčí.

To bych taky mohl doufat do konce života.

Jsem rozhodnutý.

Vyrazím na cestu.

Jak to tedy provedu

Plán je jasný.

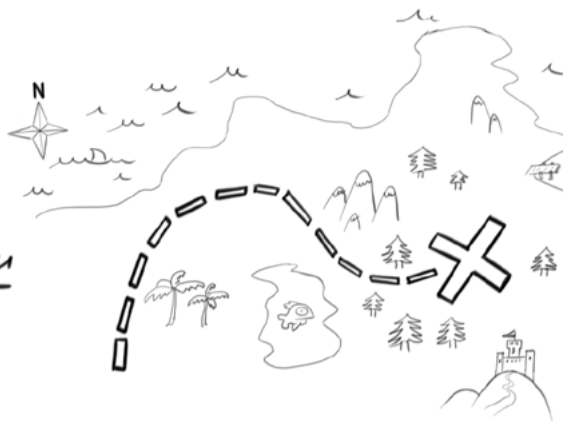
Cestuji po světě stopem.

Stopuji pouze bohaté lidi.

Bohaté v každém smyslu.

Mým cílem je zjistit, jak bohatí lidé přemýšlejí a jak se snaží svět pozitivně ovlivňovat.

Celý projekt pojmenuji „Richhike“. Je to hra se slovy. Anglické „hitchhike“ znamená stopovat a „rich“ znamená bohatý. To, co dělám, je „richhike“ a já jsem „richhiker“. Stopuji bohaté. Doména byla volná a já si nechal udělat jednoduchý web, ať mám kam psát své články z cest.

Jak ale vyrazit?

Musím si domluvit prvního člověka, který bude ochoten mě vyzvednout v Brně a hodit mě ke komukoli se rozhodne.

Ten někdo další by mě měl ubytovat, odpovědět na mé otázky a předat mě někomu dalšímu.

A tak dále.

Pravidla mám laxní. Můžu setrvat na jednom místě tak dlouho, jak bude potřeba. Ať mě klidně Londýňan hodí k Londýňanovi. Domnívám se ale, že některý z Londýňanů brzy někam pojede, a já můžu jet s ním. Možná vyrazí autem na sever nebo taky letadlem na jih či lodí po Temži.

Rád se přidám jakýmkoli směrem.

Nevím, jak to půjde. Uvidím.

Určitě to bude sranda.

Jak dlouho budu cestovat?

Nevím.

Tak dlouho, jak se mi bude chtít. Možná mě to bude bavit týden, možná měsíc, možná rok.

A možná taky skončím pozítří a budu rodičům klepat na dveře, protože svoje současné bydlení si nehodlám držet. Možná se dostanu do Norska a tam najdu modrookou blondýnu a zůstanu na věky věků v Norském království.

Jsem otevřený všem náhodám. Serendipito, čiň se.

Jednoduše chci, aby všechno dopadlo tak, jak má.

Nechci utratit ani korunu.

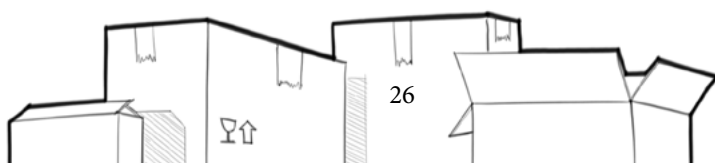
Jsem stopař. Stopaři za jízdu neplatí.

Jsem pocestný. Hlavu složím, kde mi bude nabídnuto. Pozřu, co přede mě bude položeno.

Hloupý nejsem. Snad budou moje hostitele konverzace se mnou bavit.

Chovat se taky umím. Věřím, že ostudu neudělám.

Už jenom vyrazit.

Život v několika krabicích

S kolegy jsem naplánoval předání kompetencí.

Pronajal jsem dům.

Dal jsem na prodej svoje milovaná auta.

Podepsal jsem rozvodové papíry.

Zbavil jsem se všech podílů ve firmách.

Opustil jsem představenstva, dozorčí rady a jednatelské pozice.

Zrušil jsem většinu své výuky na univerzitě.

Všechny své věci jsem dal do krabic a ty naskládal do sklepa.

Vše, co jsem potřeboval na cestu, jsem zabalil do jednoho kufru a tašky přes rameno.

Poslední noc v mém bytě byla zvláštní.

Stěny prázdné.

Skříň prázdná. I přesto, že do nich nebylo vidět, jsem z nich tu prázdnotu cítil.

Nemohl jsem usnout.

Opouštěl jsem svůj současný život.

Nevěděl jsem, kdy se vrátím ani jak se vrátím. Vrátím se vůbec?

Od zítřka nemám domov.

Cestu mám naplánovanou na tři dny dopředu. Vím, kdo mě veze zítra, a vím, za kým mě veze. A vím, že ta druhá osoba už má taky někoho domluveného.

Tam můj plán končí.

Můj život má výhled na tři dny dopředu.

Pak už nic. Absolutně nic. Žádný závazek. Žádný řádek v diáři. Nevím, kde budu za týden. Nevím, kde budu na Vánoce.

Říká se, že absolutní mír zažijete až v momentě smrti.

Já teď zažíval absolutní svobodu. Mohl jsem všechno. Ale zároveň bylo přede mnou velké nic. Mlha. Tma.

Představte si situaci: začíná film a vy znáte pouze jeho název.

Sedíte v kině a sledujete vždy pouze daný moment. Vidíte obraz. Slyšíte zvuky. Vnímáte pouze to, co se odehrává teď.

Nevíte, co bude za chvíli. Nevíte, jak vypadá scénář ani co se bude dít.

Já jsem napsal námět, ale Bůh je scénáristou i režisérem.

Sebe jsem obsadil do hlavní role. Scénář jsem nečetl.

Nevím, jak moje postava dopadne.

Nevím, jestli se zamiluje, nebo zahyne. Nevím, jestli skončí jako miliardář, nebo jako chudák. Nevím, jestli se vrátí zpátky, nebo zůstane tam, kde se mu zalíbí...

Vím jenom, že to bude dobrodružství.

Bůh nebo vesmír?

Bůh, vesmír, osud, energie nebo řekněte tomu jakkoliv chcete. Jednoduše to něco, čemu ještě nerozumíme ale cítíme že to existuje ale fyzika to ještě nedokázala popsat. Vždy jsem říkal, že nejsem náboženským člověkem, ale spirituálním člověkem. Vyrstl jsem v ateistické rodině a filosofie i religionistika mě uchvátili již v mladém věku. Vždy jsem pátral po podstatě věcí. Jaký je smysl lidského života? Jak funguje vesmír? Existuje Bůh? Jak tohle všechno vzniklo? Proč jsme tady? Vždy jsem měl více otázek než odpovědí. Pořád jich mám. Alláh, Buddha, Ježíš, Krišna, Jahve... Které náboženství se neplete? Myslím si, že se pletou všechny a zároveň si myslím, že všechny mají pravdu. Já věřím v něco co je všude a je součástí všeho. To je moje představa Boha a blízká všem náboženstvím. A proto ji budu pro zjednodušení říkat "vesmír". Všichni tomu rozumí a snad se nikdo neurazí. A kdo se chce urazit, tak ať se urazí :)

Co jsem si sbalil na cestu?

- **MacBook**
- **iPhone**
- **GoPro** kamera
- Fotoaparát
- Diktafon
- Samozřejmě všechny nabíječky
- Sluchátka...miluju svoje **Bose** sluchátka
- Stodvacetiosmigigovou flešku na fotky a videa
- Cestovní pas
- Očkovací průkaz
- Švýcarský nůž
- Zápisník a pero
- Sedm košil, z toho pět bílých
- Troje chinos kalhoty. Šedomodré, modré a tmavomodré.
- Dvě vesty. Překvapivě praktický kus oděvu.
- Jedno sako, které ladí ke všem kalhotám i košilím.
- Tři kravaty
- Tři trička (co kdybych skončil na jachtě)
- Kraťasy na koupání (kdybych z té jachty chtěl skákat do vody)
- Kraťasy na běhání (sport spojuje...i s milionáři)
- Kraťasy na běžné nošení (když bude horko, ale já pořád budu vypadat smart)
- Tenisky (abych nesportoval bos)
- Žabky (obuv, ne malé žaby)
- Tmavohnědé boty
- Světlehnědé boty
- Tmavohnědý pásek
- Světlehnědý pásek
- Tmavohnědo-světlehnědá příruční taška
- Osm bílých nátlčníků (nemusím se potit zrovna rovnou do košile)
- Osmero trenýrek značky, kterou nosím ne proto, že ji propaguje Bustin Jieber.
- Třináct párů ponožek...protože třináct...
- Šála (praktický zdroj tepla i skvělý doplněk)
- Kostkované pyžamo
- Ručník - malý, i tak ho potřebovat nebudu
- Základní drogerii

Pozor, seznam obsahuje product placement.
Zmiňované firmy mohou zaslat odměnu za propagaci na: **1948307031/0800**

Kryštof Kolumbus prý jednou řekl: „Nikdy nepřekonáš oceán, když se budeš bát, že ztrátiš břeh z dohledu.“

Souhlasím.

Já ten oceán překonat chtěl. Chtěl jsem vidět, co je dál. Chtěl jsem opustit všednost každodennosti a chtěl jsem objevit místa, která ještě nikdo nikdy neobjevil.

Strach z neznámého jsem cítil po celém těle.

Ležel jsem v posteli a koukal na prázdnou bílou zeď. Za oknem jsem slyšel projíždějící tramvaj.

Bál jsem se.

Bál jsem se všechno opustit.

Srdce jsem měl sevřené a v koutku oka slzu.

Zhluboka jsem se nadechl, zavřel oči a přijal to neznámo, které mě čeká.

Ať mě vesmír dostane tam, kam se mám dostat. Ať potkám lidi, které mám potkat. Ať se naučím to, co se mám naučit.

První den

V 5:45 budík.

Venku byla ještě tma.

Zdeněk měl dorazit přesně za hodinu.

Po měsících depresivních rán jsem se poprvé probouzel se skutečným nadšením.

Museli jsme vyrazit brzo, protože v deset hodin jsem učil poslední lekci na Newton College v Praze. Výuka byla jediná povinnost, kterou jsem si ponechal. Učení miluju a tuhle školu mám opravdu rád. Čekala mě poslední hodina, kterou jsem měl odučit fyziky. Všechny další již byly naplánované jako telekonferenční hovor.

Nikdy
nepřekonáš

OCEAN

KDYŽ SE
BUDEŠ
BÁT

ZE ZTRATÍŠ
BŘEH
z dohledu.

Přesně patnáct minut před sedmou hodinou se ozvaly Zdeňkovy italské koně, které zaparkoval před domem.

Maserati Ghibli bylo připravené stát se mým prvním stopnutým vozem.

Tohle auto světlehnědé barvy je natolik nenápadné, že člověk neznalý významu trojzubce na kapotě neodhadne, že jeho cena přesahuje hodnotu průměrného třípokojového brněnského bytu.

Naložili jsme bagáž, nasedli a vyrazili směr Praha.

Sbohem, Brno. Možná napořád.

Zdeňka znám několik let.

Je to skvělý člověk se srdcem na správném místě.

Poprvé jsem ho potkal, když jsem ještě vlastnil krejčovství Galard. Objevil se u nás u příležitosti představení nové řady látek s fragmenty diamantů od firmy Scabal. Ten večer měli u nás zákazníci poprvé možnost si oblek z této látky objednat, a to za cenu ne úplně symbolickou – 99 tisíc korun českých. Jako první se pro něj rozhodl právě Zdeněk a já jsem od té chvíle věděl, že tento zákazník si zaslouží péči a pozornost přímo od majitele. V té době jsem ještě netušil, v jaké přátelství se náš vztah vyvine. Dnes už je toho hodně, co jsme spolu zažili. Proháněli jsme se městem v jeho červeném ferrari nebo na závodní dráze v motokárách. Já konzultoval své podnikatelské plány s ním a on ty své se mnou. Věděl jsem, že je to hodný člověk, na něhož je spolehnoutí. Jakmile jsem začal realizovat myšlenku mého richhikingu, věděl jsem, že on bude pro začátek ideální.

Domluvil jsem si s ním schůzku asi dva týdny před odjezdem.

Seděli jsme v relativně novém baru v centru Brna. Nově ale nevypadal. Snahu ušetřit na všem označovali termínem „skandinávský design“. Hipsterství bylo všude kolem nás. S obyčejným jednotýdenním porostem na tváři jsem mezi místní lumbersexuály opravdu nezapadl.

Zdeněk řídil, a tak si objednal pouze espresso.

Já jsem dal na doporučení číšnice a poručil si Club Maté.

Chutná to jako ledový čaj, stojí to jako míchaný drink, říkám si. Tenhle klub skutečně mate.

První minuty patřily sdílení nejaktuálnějších novinek z našich životů. Pak jsem rovnou přešel k popisu mých velkolepých cestovatelských plánů. Pozoruje nadšení z mého nápadu ve Zdeňkově tváři odhodlal jsem se vyslovit své přání.

„Zdeňku,“ říkám mu, „rád bych se tě zeptal, jestli bys byl ochoten být mým prvním stopem. Víš, tvoje ferrari bude na zahájení cesty to absolutně nejlepší.“

Zdeněk bez zaváhání odpověděl: „Není problém. Kdy chceš vyrazit?“

Ani jsem nedoufal, že to půjde tak hladce. Dovysvětlil jsem mu veškeré detaily a po dvou hodinách jsme odcházeli. Týpek v hubených džínách si zrovna fotil svoje kapučíno, zatímco dáma u vedlejšího stolu erudovaně hovořila o své lásce k režisérovi norské provenience.

Druhý den mi zvoní telefon.

Ozve se Zdeněk.

Skleslým hlasem povídá: „Stando, promiň, ale já z toho nemám dobrý pocit. Víš, já do Prahy ve ferrari nejezdím.“

Trochu mi zatrnulo. Že bych skončil dřív, než jsem začal?

Napjatě jsem poslouchal dál.

„Víš, najednou bych byl v tom tvém projektu někým, kým nejsem.“

Co to znamená? Kam tím směřuje? ptal jsem se sám sebe. Sevřel se mi žaludek. Stál jsem uprostřed obýváku a ucho se mi potilo na displej.

Zdeněk pokračoval: „Můžu tě tam odvést v maserati?“

Jízda na emoční horské dráze pokračovala. Do telefonu jsem mlčel, ale můj vnitřní svět zažíval všechny známé emoce.

„Halo? Může být?“ ozval se opět Zdeněk.

„Jasně že může,“ odvětil jsem. A ze srdce mi spadl kámen.

Několik minut jsme ještě pokračovali v hovoru. Vyptával jsem se ho trochu víc na důvody jeho rozhodnutí, i když jsem se prvních pár vět dokázal soustředit pouze na to, že je situace zachráněna. Až po chvíli jsem se mohl opět koncentrovat na Zdeňkova slova a pochopit, proč je pro něho důležité nehrát žádnou show. Zdeněk totiž žádnou show nikdy nehraje. Žije si svůj život přesně tak, jak si ho žít chce. Věci, které má, auta, jimiž jezdí, místa, která navštěvuje... to všechno má kvůli sobě. Ne proto, aby ho ostatní obdivovali, ne proto, aby byl středem pozornosti. Má je jednoduše proto, že si je přál pro své potěšení. Pro radost z jízdy. Pro vášeň, která z toho všeho srší.

Cesta z Brna do Prahy trvá přibližně dvě hodiny. Měli jsme časovou rezervu a stodvacetikilometrovou rychlostí jsme se přibližovali k hlavnímu městu.

Ptám se Zdeňka: „Proč jsi vlastně zvolil zrovna tento model?“

„Ferrari California,“ povídá, „je naplněním mého snu. Je to vůz, po kterém jsem toužil, a splnil jsem si tak jedno ze svých přání. Maserati Ghibli mám jako praktický vůz na dlouhé trasy. Víš, ve stejné cenové kategorii si můžeš pořídit i značky jako Audi, BMW, Mercedes nebo Jaguar. Ale já chtěl spíš něco originálnějšího, něco, čeho nejsou plné silnice. A pak na zimu a do bláta mám ještě jeep...“

No jo no. Chápavě jsem přikyvoval a prstem jsem vrtal do výdechu klimatizace.

„Víš, důležité je si uvědomit, že každého dělá šťastným něco jiného.

Proto platí, že peníze tě neudělají šťastným. Můžeš si za ně ale koupit mnoho věcí, které tě šťastným udělají. Někdo procestuje svět, někdo si koupí hodinky za milion, někdo ho daruje na charitu. A každý bude vysmátý od ucha k uchu.

V žádném případě ale nemůžeš říct, že jeden z nich bude šťastnější než ten druhý.“

Souhlasil jsem a řekl: „Víš, přijde mi, že naše současná generace je posedlá hledáním štěstí. Hledáme ho všude. Někdo ho vidí v úspěchu a práci obětuje všechno. Jiní jej zase hledají v knihách a ztratí kontakt s realitou. Další ho hledá ve vztahu a ztratí kontakt sám se sebou.“

„Jo, jo. Souhlas. Hlavně s tím, že například i knihy jsou dobrý sluha, ale zlý pán.“

„Jak to myslíš?“ zajímalo mě.

„Mluvím hlavně o té celé inspirativně-ezoterické literatuře, která ti předkládá pravdu o světě a nevím o čem všem. Je to s ní jako s léky. V určitých momentech pomůže, ale bezmezně následovat autory jako mesiáše je spíše na škodu.“

Všichni dobře známe lidi posedlé hlubokými myšlenkami...

Ať zvedne ruku ten, kterému se neobjeví na facebookové zdi alespoň jeden inspirativní citát denně.

Inspirace je nádherný element, který je v životě potřeba. Je to s ní ale jako s kořením: díky bohu za něho, ale pořád platí, že všeho s mírou. Udělat si skořicovou kůru s kardamomem, tak se z toho nenajíš. Stejně tak je hloupost řídit svůj život podle slov druhých.

Důležité je hledat pravdu.

Neustále pátrat.

Nesmířit se s tím, že takhle to je, a amen.

Nic nepřineslo světu více neštěstí než lidé, kteří byli přesvědčení o své jediné pravdě.“

"Nic nepřineslo světu více neštěstí než lidé, kteří byli přesvědčení o své jediné pravdě."

Tak moudře pravil Zdeněk.

Proto hledám i já.

Mnoho moudrých lidí jsem už potkal, mnoho knih přečetl...

... nic se ale nevyrovná vlastní zkušenosti.

Bylo zhruba osm ráno a my měli za sebou polovinu cesty. Vytáhl jsem zápisník, zapnul diktafon a začal jsem klást pečlivě nachystané dotazy.

Měl jsem připravených několik klíčových otázek, které vždy tvořily kostru mých rozhovorů. Jak se dialog rozvíjel, přidával jsem další a další otázky, které v daný moment dávaly smysl.

Základ byl pokaždé stejný:

Jak bys popsal sám sebe?

Jak bys popsal vztah mezi bohatstvím a štěstím?

Jak peníze ovlivnily tvůj život?

Co dělá šťastným tebe?

Jakou změnu bys rád viděl ve světě?

Jak se ty osobně snažíš ovlivňovat svět kolem sebe?

Kdybys mohl se světem sdílet kteroukoli myšlenku, jaká by to byla?

Každého hostitele jsem se ptal na tyto otázky. Vždy jsem ale využil hodiny a hodiny společně stráveného času k tomu, abych se ptal i na věci, v nichž je daný člověk expertem.

Zdeněk je osobou, jež se pohybuje v oblasti technologií a investic. Zabrousili jsme proto i k tématu jeho technologických vizí blízké budoucnosti. Osobně se totiž domnívám, že úspěch mnohdy zaznamenají právě ti lidé, kteří umějí odhadnout trendy nejbližších let a umístit do nich své podnikání.

„Jaké nejvýraznější změny můžeme očekávat v blízké budoucnosti?“ zeptal jsem se.

Zdeněk se rozmluvil. Povídal mi o svých vizích autonomního řízení a o elektrických automobilech. Mluvil o rozvoji obnovitelných zdrojů energie a o internetu věcí.

„Internet of things, to je záležitost několika let. Všechno bude propojeno. Dům, lednička, televize, osvětlení, auto, mobil... A to je jenom začátek. Náš dům bude vědět, kde se zrovna nacházíme a kdy má začít topit. Kapitola sama o sobě je například zdraví. Brzo budeme v real time monitorovat naše tělesné funkce a informace budou okamžitě vyhodnocovány. Lékař bude

vědět, že nám něco hrozí, ještě předtím, než se budeme cítit špatně. Těch změn nás čeká opravdu hodně.“

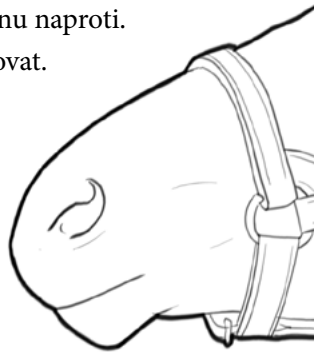
Zdeněk prohrábl sbírku mincí, která ležela u loketní opěrky, a pokračoval: „Způsob, jakým pracujeme s penězi, se také změní. Hotovost už bude brzo minulostí. Platit budeme elektronickou peněženkou, která bude pouze další aplikací v mobilu. Už žádné karty a tlusté portmonky po kapsách. Zároveň tě už nikdo na ulici nepřepadne, aby tě obral o peníze. A jakou změnu může způsobit bitcoin a blockchain?“ otázel se rétoricky, „to může být totální disrupce současného světa financí.“

Pomalů jsme se blížili k Praze. Provoz se znatelně zpomaloval. Třicátý až dvacátý sedmý kilometr jsme absolvovali rychlostí saharské karavany. Důvod? Lehká kolize dvou automobilů v protisměru! Ano, v protisměru! Protože všichni musejí čumět, co se tam stalo! A zpomalit u toho samozřejmě... Výsledkem je, že minimálně tisíc lidí dorazí do práce o patnáct minut později. To je 15 000 minut. 250 hodin. 31 pracovních dnů. Proč? Protože se všichni musíme podívat na tu akční scénu naproti. Dopravní provoz mě jednoduše nikdy nepřestane fascinovat.

Koně, všude samé koně

Měli jsme časovou rezervu – dorazili jsme akorát.

Zaparkovali jsme na spodním konci Václavského náměstí a čekali na mou první hostitelku. Zdeněk se rozhodl, že mě propojí s Kateřinou Říhovou. Kateřina dorazila asi deset minut po nás. Jelikož jsme všichni tři spěchali, proběhlo pouze rychlé představení a naplánování zbytku dne. Zdeněk valil zpátky do Brna, Kateřina měla pracovní povinnosti a já spěchal do školy. Domluva zněla, že mě Katka vyzvedne na stejném místě v pět hodin odpoledne.

Mise byla splněna. Kontraband v podobě mé tělesné schránky byl předán. Všichni jsme vyrazili svými směry.

O pár hodin později byly povinnosti splněny a já čekal na Václaváku. U levé nohy jsem měl svůj stříbrný kufr a na něm položenou koženou brašnu.

Mou tvář zdobil široký úsměv. Cíl byl jasný: dělat skvělý dojem a být báječným konverzačním partnerem.

Katčino auto vykouklo zpoza zatačky. Její bílý model značky Infiniti lze poznat na první pohled. Je pravděpodobně jediný, který má na přední masce umístěný znak koně typický pro značku Mustang. Důvod je zřejmý – Katka je milovnicí koní skrz naskrz a já měl možnost to zažít na vlastní kůži. V nejbližších čtyřiaadvaceti hodinách jsme byli ve dvou stájích a na jedněch dostizích.

Katka jezdí na koni od dvanácti let a patří mezi nejlepší drezúrní jezdkyňe v České republice. Již první den odpoledne jsem měl možnost ji vidět v sedle Miss Chatterlain, drezúrního koně v hodnotě asi dvou milionů korun.

Vzděláním je Katka právnička. Po škole absolvovala stáže u Evropské komise v Bruselu a u České diplomatické mise v OSN v Ženevě. Následně strávila rok v korporaci a záhy spoluzaložila společnost v oblasti civilní bezpečnosti. Po dvou letech svůj podíl ve firmě prodala. Dnes se specializuje hlavně na právo související s prodejem a nákupem koní. Její obrovskou zálibou je také mezinárodní vyjednávání a má za sebou kurzy na Harvardu i Oxfordu.

Šikovná holka.

A k tomu má postavu bohyně a tvář patřící na titulku Cosmopolitanu.

Já jsem se samozřejmě nenechal rozhodit a své nadšení pro hezké ženy jsem držel na uzdě.

Nasedl jsem k ní do auta a probrali jsme plán na zítřejší den.

„Zítřka na nás čekají dva portugalské plnokrevníci, Amore Sant Laurent a Fidalgo d'Atela. Dopoledne pojedeme jezdit. Na odpoledne jsem naplánovala dostihy. Probíhá zrovna Evropský pohár žokejů a mám dva lístky do VIP.“

Nic jsem nenamítal. VIP sekce... to jsou moje nejoblíbenější sekce.

Dnes mě čekala první noc mého dobrodružství.

Nevěděl jsem, kde a jak budu spát. Byl jsem připraven na všechno. Nelze dobrodružně cestovat a být u toho vybíravý. Už když jsem cestu plánoval, považoval jsem za výhodu svou přizpůsobivost. Spím rád ve stanu i v mrakodrapu na Manhattanu. Jíst můžu raw polévky i pečená žebra. Cítím se dobře v padesátistupňovém horku i ve sněhové vánici. Zakládal jsem si na tom, že své hostitele nechci obtěžovat. Věděl jsem, že u každého příjmu s otevřeným srdcem všechno, co mi nabídne. Před pěti lety jsem jedl skoro syrové maso v africkém slumu. Teď mě už nic nepřekvapí...

Moji úvahu přerušila Katka. „Zítra odlétám do Oxfordu a musím se ještě sbalit. Pro tebe je nachystaný luxusní byteček v centru města. Všechny zajímavé aktivity nás čekají zítra.“

„Může být,“ říkám si.

Za chvíli jsme byli u bytu. Páté patro činžovního domu. Otevrou se dveře. Luxus!

Procházím krásným mezonetovým bytem.

Byl jsem opravdu překvapen. Ruce jsem sepal před svou hrudí jak hinduistický mnich a opakoval slova díky, jako bych byl zrovna spasen. Když jsem podesáté opakoval slovo děkuji, sám jsem si už přišel jako obsedantně kompulzivní pacient.

Katka se jenom usmívala a tvářila se, jak kdyby o nic nešlo.

Pro mě ale šlo. Byl jsem šťastný...

Byl jsem šťastný z toho, že první den probíhá takhle... že to všechno klapě... že to funguje.

Druhý den ráno mě Katka vyzvedla s tím, že vyrážíme na snídani k ní domů.

„Upekla jsem bábovku.“

Rozesmál jsem se. Vskutku mě pobavil fakt, že za pár hodin odlétá, balí si věci, vyřizuje pracovní povinnosti a do toho ještě stihne v noci upéct bábovku.

Tahle neskutečná žena bydlí v hezkém bytě, který tvoří přízemí velké vily v pražské části Vinohrady. Sdílí ho se svým jezevčíkem Cipískem a příležitostně i se svým přítelem Karlem. Šaty, knihy a dekorace zaplňují každé volné místo. Byt je to vyložené holčičí. Hezky voní a všechno v něm má svůj příběh.

Sotva jsem se stihl rozhlédnout kolem sebe a přecházel hřbety knih v knihovně – a snídaně už byla na stole. Přisedl jsem si, zapnul diktafon a vytahoval na Katku jednu záludnou otázku za druhou. Nestihli jsme probrat všechno. Hodina uběhla jako voda.

„Musíme vyrazit,“ přerušila Katka rozhovor. „V jedenáct nás čekají připravení koně.“

Jeli jsme směrem na Kladno a já i během cesty pokládal své všetečné dotazy. Po zhruba půlhodinové cestě jsme dorazili ke stájím.

Amore i Fidalgo už čekali osedlání.

Posadil jsem na toho klidnějšího.

Bylo to potřetí v životě, co jsem seděl na koni. Jeho respekt jsem však získal okamžitě. Důležité je vystupovat sebevědomě a suverénně. To jsem se naučil již zamlada, když jsem se na dovolené v Řecku chodil koupat do